

РЕШЕНИЕ

№ 6381

гр. София, 04.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 08.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Цветанка Паунова

при участието на секретаря Гургана Мартинова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **6742** по описа за **2021** година докладвано от съдия Цветанка Паунова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], представлявано от управителя А. А. К., против решение №[ЕИК] от 20.05.2021г., постановено по н.а.х.д. № 695/2021г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 129-ти състав. С това съдебно решение е потвърдено Наказателно постановление № 22-007142/04.01.2021г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ С., с което на основание чл. 416, ал. 5 във вр. с чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда (КТ) на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1 600 (хиляда и шестстотин) лв. за нарушение на чл. 16, ал. 1, б. „б“ от Наредба № 2/2004г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи (Наредба № 2/2004г.) във вр. с т. 6.5 от Приложение № 2 към чл. 2, ал. 2 от Наредба № 2/2004г.

С доводи, че обжалваното решение е неправилно, незаконосъобразно и постановено при съществено нарушение на процесуалните правила касаторът претендира неговата отмяна, както и отмяна на наказателното постановление, алтернативно – връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на СРС.

Ответникът – Дирекция „Инспекция по труда“ С., чрез процесуален представител

юрк. Х., взема становище за неоснователност на касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, VI-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Касационната жалба е допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

В производството пред въззивния съд е установена следната фактическа обстановка:

На 24.11.2020г. контролните органи на ДИТ С. извършили проверка по спазване на трудовото законодателство на място в обект на контрол - строителен обект: „Офис сграда с магазини, подземен паркинг и помещение за трафопост“: I етап – офис сграда, находящ се в [населено място], УПИ XI-9,10,11,12, кв. 225, м. „Западно направление“, р-н „В.“, [улица], при което установили, че [фирма] в качеството му на „работодател“ по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ и в качеството му на „строител“ по смисъла на § 1, т. 2 от Наредба № 2/2004г. на описания строителен обект, не е осигурил комплексни здравословни и безопасни условия на труд на работниците на обекта, вкл. и на работниците на подизпълнителя [фирма], като е допуснал на 24.11.2020г. да се извършват арматурни работи на армировъчни скелети на кота -13,78м, без да са указани в Чертеж: Армировка основи на кота -13,78 м, В4, начините за осигуряване на армировъчните скелети, поставени преди монтиране на кофражните форми, срещу преобръщане или падане, с което е изложил на риск живота и здравето на поименно посочени работници на подизпълнителя [фирма].

По случая е съставен АУАН № 22-007142/07.12.2020г. на [фирма] за това, че като „строител“ по смисъла на § 1, т. 2 от ДР на Наредба № 2/2004г. не е изпълнил задължението си по чл. 16, ал. 1, б. „б“ от Наредба № 2/2004г. във вр. с т. 6.5 от Приложение № 2 към чл. 2, ал. 2 от Наредба № 2/2004г. да осигури комплексни здравословни и безопасни условия на труд на работниците на обекта, вкл. и на работниците на подизпълнителя [фирма], при извършване на конкретно описани СМР.

Въз основа на АУАН, при идентично словесно описание на нарушението и дадена му аналогична правна квалификация, е издадено наказателно постановление (НП) № 22-007142/04.01.2021г., с което на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 413, ал. 2 от КТ на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1 600 /хиляда и шестстотин/ лева за нарушение на чл. 16, ал. 1, б. „б“ от Наредба № 2/2004г. във вр. с т. 6.5 от Приложение № 2 към чл. 2, ал. 2 от Наредба № 2/2004г.

Приетата от съда фактическа обстановка по делото е установена от показанията на св. Винарска /актосъставител/, както и от събраните по делото писмени доказателства, приобщени към доказателствения материал по реда на чл. 283 от НПК.

Софийският районен съд, преценявайки събраните доказателства, е направил извод, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са постановени при спазване на процесуалните правила, предвидени в ЗАНН. Приел е, че визираното в наказателното постановление административно нарушение е безспорно установено, а наложената имуществена санкция в размер, близък до минимално предвидения, е съответна на извършеното нарушение.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и съобразено със закона.

За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС правилно е установил

фактичката обстановка. Направените фактически констатации и правни изводи се споделят напълно от състава на касационната инстанция.

Законосъобразно въззивният съд е приел за безспорно доказано извършването на нарушението, както и неговият извършител. В случая [фирма] има качеството на „работодател“ по смисъла на § 1, т. 10 от ДР на Наредба № 2/2004г. и на „строител“ по смисъла на § 1, т. 2 от ДР на същата наредба.

Нормата на чл. 16, ал. 1, б. „б“ от Наредба № 2/2004г., на основание на която е ангажирана административнонаказателната отговорност на [фирма], е ясна и категорична, а именно строителят е длъжен да осигури комплексни ЗБУТ на всички работещи, вкл. на подизпълнителите и на лицата, самостоятелно упражняващи трудова дейност, при извършване на СМР на изпълняваните от него строежи, в съответствие с минималните изисквания на тази наредба. Ето защо са неоснователни доводите на касатора, че е следвало да бъде санкциониран подизпълнителят [фирма], тъй като последният имал поети задължения по ЗБУТ, включително бил назначил технически ръководител - отговорник по ЗБУТ. Наличието на споразумение по чл. 18 от ЗЗБУТ между [фирма] и [фирма] не изключва административнонаказателната отговорност на строителя за неспазване на задълженията му по Наредба № 2/2004г., а има значение за вътрешните отношения между двете дружества. Същото се отнася и за договореностите, постигнати в областта на ЗБУТ, съгласно договора за изпълнение на СМР с подизпълнителя.

Безспорно е установено по делото, че строителят не е осигурил комплексни здравословни и безопасни условия на труд на работниците на обекта, вкл. и на работниците на подизпълнителя [фирма], като е допуснал да се извършват арматурни работи на армировъчни скелети на кота -13,78м, без да са указани в Чертеж: Армировка основи на кота -13,78 м, В4, начините за осигуряване на армировъчните скелети, поставени преди монтиране на кофражните форми, срещу преобръщане или падане, с което е изложил на риск живота и здравето на поименно посочени в АУАН и НП работници на подизпълнителя [фирма], като този риск не е останал вероятен, а е настъпила злополука, в резултат на която са пострадали четирима работници, единият от които е починал.

Съгласно т.6.5 от Приложение № 2 към чл. 2, ал. 2 от Наредба № 2/2004г. армировъчните скелети, поставени преди монтиране на кофражните форми, се осигуряват срещу преобръщане или падане. В конкретния случай такова осигуряване не е било направено, тъй като в Чертеж В 4 /армировка основи на кота -13,78 м/ не са били указани начините за укрепване на поставените армировъчни скелети срещу преобръщане или падане. Действително задължение на проектанта е да предвиди такова укрепване в изготвения технически проект, което в случая не е било сторено. Това обаче не освобождава от отговорност строителя, в каквато насока са доводите на касатора. Това е така, тъй като съгласно посочената за нарушена разпоредба на чл. 16, ал. 1, б. „б“ от Наредба № 2/2004г. строителят отговаря за осигуряване на комплексни ЗБУТ на всички работници, вкл. следи дали са спазени специфичните изисквания за осигуряване на безопасност и здраве при изпълнение на видове СМР, посочени в приложения № 1 – 6, сред които и това по т. 6.5 от Приложение № 2 към чл. 2, ал. 2 от Наредба № 2/2004г. – чл. 2, ал. 2 от Наредба № 2/2004г. Строителят не може по свое усмотрение да измени техническия проект, но е длъжен да съблюдава специфичните изисквания за осигуряване на безопасност и здраве при изпълнение на видове СМР, като не допуска работниците да изпълняват СМР, ако последните не са съобразени с

тези изисквания. В случая строителят е допуснал работниците на подизпълнителя да извършват арматурни работи на армировъчни скелети без в техническия проект да са предвидени начините за укрепването им срещу преобръщане или падане, с което не е изпълнил задължението си по чл. 16, т. 1, б. „б“ от Наредба № 2/2004г. да осигури комплексни ЗБУТ на работещите и законосъобразно е ангажирана административнонаказателната му отговорност.

В заключение съставът на касационната инстанция напълно споделя изводите на въззивния съд досежно индивидуализацията на наказанието и липсата на основания нарушения да се квалифицира като маловажно, поради което не намира за нужно да ги преповтаря.

По изложените съображения не са налице основания за отмяна на обжалваното решение и същото като законосъобразно и правилно следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 63, ал. 3 и 5 от ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, определено в размер на 80 лв., на основание чл. 37 от ЗПП във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд София - град, VI-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение №[ЕИК] от 20.05.2021г., постановено по н.а.х.д. № 695/2021г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 129-ти състав.
ОСЪЖДА [фирма] ЕИК[ЕИК] да заплати в полза на Изпълнителна агенция „Главни инспекция по труда“ разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: